

[Ømann.]

der først for nylig var begyndt på indtjeningen, eller personer, der havde haft indkomststigning i årene 1966 eller 1967. Denne løsning ville derfor være uretfærdig i sine virkninger.

Den anden udvej: at lave en tillægsbeskatning af det, der var forudbetalt, måtte forudsætte, at det var muligt nogenlunde at udskille de grupper, der netop pr. nytår 1967 havde forudbetalt mere end sædvanligt, idet det ville være ikke blot urimeligt, men også praktisk ufremkommeligt at merbeskatte dem, der af og til eller ganske jævnt havde benyttet sig af den lovsikrede adgang til at forudbetale skat i år, der ligger længere tilbage. Det er imidlertid klart tilkendegivet fra administrationens side, at det ikke uden en i hvert fald meget tidkrævende undersøgelse fra selvangivelse til selvangivelse kan lade sig gøre at udskille dem, der i særlig grad har benyttet sig af forudbetalingen pr. nytår 1967.

Hvilken vej man end vælger, havner man i, at det vil være nødvendigt at foretage en individuel behandling, og hvis man vil have noget, der ligner fuld retfærdighed, skal man faktisk regulere for hver enkelt skatteyder tilbage til skatteåret 1961-62, da man fik forudbetalingsreglen. Om noget sådant egentlig er lovmedholdeligt, er så et andet spørgsmål.

Jeg tror altså, at det må fastslås, at det gennem udvalgsarbejdet er konstateret, at det ikke er muligt inden for forsvarlige administrative rammer at formulere en regel, der skaber fuld lighed mellem forudbetalere og ikke-forudbetalere.

Det er da rigtigt, som hr. Alfred Bøgh har nævnt, at der i udvalget fremkom en skitse til en tillægsskat, en meget grov tommelfingerregel, som kun tilstræbte en meget begrænset udjævning. Men reglen manglede desværre det, som man plejer at forvente af en tommelfingerregel, nemlig at den skal være let at anvende. Det må erkendes, at denne regels praktisering ville have medført et betydeligt administrativt merarbejde, og det var derfor med betænkelighed, jeg i udvalget lagde reglen frem som et forslag, der var overvejelse værd. Hr. Alfred Bøghs fremstilling af disse overvejelser var morsom, men som det jo er med så mange morsomme historier, var den

ikke sand. Det var i øvrigt ganske interessant at se den reaktion, der i visse blade kom på disse overvejelser; der var megen nervøsitet at spore, selv om reglens rækkevidde som nævnt var nok så begrænset. Nej, det, der skete, var, at der fremkom forlydender om, at man fra konservativ side overvejede mulighederne for at bringe reglen om udsættelse af tredje behandling i anvendelse på ligningslovsforslaget. Dette ville igen medføre en uforsvarlig forsinkelse af selvangivelsernes udsendelse og dermed af hele skatteligningen. Under disse omstændigheder måtte vi naturligvis på ny overveje vor stilling, så meget mere som afvejningen for og imod i forvejen var nogenlunde lige. Det er klart, at denne opdukkende eventualitet gjorde det uforvarligt at opretholde forslaget.

Der er under udvalgsbehandlingen sket en mindre ændring i beregningen af det reguleringsfradrag, som skal skabe en ud-ligning for dem, som har betalt en ekstraordinært stor skat i 1967, idet man ved opgørelsen af denne skat medregner ikke blot de betalte skatter, hvis sidste rettidige indbetalingsdag ligger før 1. januar 1968, men også dem, hvis forfaldsdag ligger før denne dato. Dette må anses for at være en rimelig udvidelse af adgangen til dette reguleringsfradrag, når man tager hensyn til de forskelle, der eksisterer i betalingsterminerne kommunerne imellem. Vi kan derfor stemme for det under nr. 8 af finansministeren stillede ændringsforslag.

Under nr. 11 har venstre og konservative foreslået en variant af reguleringsfradraget af en noget anden type. Man skal herefter i stedet for betalte forfaldne skatter i 1967 kunne regne med de for skatteåret 1967-68 pålignede skatter. Det skal man kunne gøre efter ansøgning, og det vil sige, at denne overgangsregel ikke kan køres maskinelt, men vil blive overordentlig besværlig og arbejdskrævende, fordi der skal startes en sag for hver ansøger — og det vil jo blive mange: alle vil gerne have prøvet, om de nu ikke kan opnå mere efter denne regel end efter reglen i regeringens lovforslag. Be-grundelsen og behovet for en sådan regel er jo også faldet bort, efter at der er anordnet reguleringsfradrag også for resten af skatterne for skatteåret 1967-68 i ikraft-trædelsesloven til kildeskatteloven.